

Kónya-Hamar Sándor

Húsvéti versek

Feltámadás

Az életbe való visszaszólítás után
A HÍR: a legbátrabb emberi remény
S az egyre üresebb sír...!

Mert harmadnapon
„Megérik a fényt a gyökerek.”
Megfiatalodnak az öregek.
Gyógyulnak a betegek.

S dobogni fog
Minden halott szíve –
Et resurrexit tertia die!

Húsvéti meditáció

Áldozat és kárhozat,
Válasz az öröklétre?
Friss töviskoszorú és szabad
Bárányok kiömlő vére
Az üres kereszt alatt?!

Nem és Nem! – Noha,
Mint száraz, tűzgyújtó moha,
Olyan a feltámadás?
Vagy valami egészen más:
Katedrális s káromkodás?!

A tulipánfa álma

Tőkés Lászlónak

A törvényenkivüliség méltósága:
Felvetett fej és tárt karú kereszt,
Szabadító daccal el nem ereszt –
Pedig fohászban bújdosó fogadalom,
Roncsremény és magasba rebbent lélek
Biztat a fel-feltámadásra!-

Életed nem értem, de téged igen!
Hát balgák öntudatlan igazával,
Összeégett tekintetek váltoáramával
Gyűjtsd föl a hitbeli vesztőhelyeket!
Hogy mondható legyen a hallgató világnak:
Hány jelből élsz Ember, s hogy mért vagy ilyen?!-

Milyen? – kérded saját húsvétodkor.
S kelyhes virágom is üres Krisztus-csésze,
Annak, aki annyit sem vehetett észre,
Hogy oltár előtt vagy szószékről szólva,
Erőt és hitet mindegyre szórva,
Ki hogyan merít az egyre üresebb sírból!-